

Ο ΣΤΑΦΙΔΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΣ

ΣΤΑΦΙΔΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ! Κάτι περισσότερο. Ἐμπο-
ρεῖ νὰ ὀνομασθῇ ὁ Μεσσίας, ὁ Σωτὴρ τῆς σταφίδος,
τοῦ πολυπαθοῦς τούτου ὄσῳ καὶ πολυτίμου προϊόν-
τος τῆς χώρας, ἐκ τῆς τύχης τοῦ ὁποίου ἤρτηται ἡ
ὑπαρξίς, ἡ εὐημερία καὶ τὸ μέλλον αὐτῆς. Ἐὰν τὸ ἔδαφος τῆς
καταναλώσεως, τὸ ὁποῖον ἡ ὀξυδερκὴς πρωτοβουλία καὶ ἡ ἀνέν-
δοτος ἐπιμονὴ καὶ ἐνέργεια τοῦ κ. Καρακάλου ἤνοιξεν ἀνά τὰς
ἀγορὰς τῆς Ῥωσίας, εὐρυνοθῇ, ὡς γενικῶς πιστεύεται, καὶ ἡ
σταφίς γενικευθῇ εἰς τὴν ἀπέραντον ἐκείνην αὐτοκρατορίαν, ἀναν-
τιρρήτως ὁ ἀνὴρ ἔσται ὁ μεγαλειότερος εὐεργέτης τοῦ ἔθνους καὶ
τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας. Διότι—δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸ ἐπανα-

λάβωμεν καὶ ἡμεῖς—πρὸς τὸ ζήτημα τῆς σταφίδος συνδέονται ἀναποσπástως ὅλα τὰ ἄλλα εἶνε ζήτημα οἰκονομικόν, πολιτικόν, κοινωνικόν, ἔθνικόν. Ἡ οἰκονομικὴ εὐρωστία τοῦ Κράτους, ἡ βελτίωσις τῶν πολιτικῶν πραγμάτων, ἡ ἀνόρθωσις τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς διοικήσεως, ὁ ἐκπολιτισμὸς τῆς κοινωνίας, ἡ ἔθνικὴ ἰδέα, ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραῖα ἰδεώδη θὰ μένουν εἰς κατάστασιν ὄνειρου, χίμαιραι ἀσύλληπτοι, ἐφ' ὅσον δὲν λυθῆ τὸ σταφιδικόν ζήτημα, διότι μοιραίως ὅλα, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, συνδέονται πρὸς αὐτό. Ἡ τύχη αὐτοῦ θὰ κρίνη καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ἐφόσον ἡ σταφὶς εἶνε τὸ μόνον προίον, τὸ διαχέον αἷμα, χυμόν, δύναμιν, νεῦρα, ζωὴν εἰς τὴν βιομηχανικῶς, ἐμπορικῶς καὶ γεωργικῶς ἀναιμικὴν ἡμῶν χώραν.

Καὶ ἔπρεπε νὰ εὐρεθῆ εἰς ἀληθῆς πατριώτης, μὲ θέλησιν χαλυθδίνην, μὲ πίστιν ἀδόλον πρὸς τὸ ἔθνικόν συμφέρον, μὲ πείραν πολυῖδμονα καὶ πεφωτισμένην, μὲ ἐνθουσιασμόν καὶ αὐταπάρνησιν ἀληθοῦς μάρτυρος, διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ ὅ,τι πρὸς διετίας ὁ κ. Καράκαλος. Ἐκ τῶν σπανίων δηλαδὴ ἐκείνων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ἔρχονται μὲ μίαν ὠραίαν ἀποστολὴν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ ἀγωνισθοῦν, νὰ ὑπερμαχήσουν καὶ νὰ ἀποθάνουν ἐν ἀνάγκῃ ὑπὲρ αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἐθεωρήσαμεν ὅτι θὰ ἦτο παράλειψις ἀσύγνωστος νὰ μὴ γνωρίσωμεν εἰς τοὺς ἀπανταχοῦ πολυπληθεῖς ἀναγνώστας τοῦ Ἡμερολογίου τὴν σεβασμίαν καὶ συμπαθῆ φυσιογνωμίαν καὶ ἐν ὀλίγοις τὸν δημόσιον βίον τοῦ ἀνδρός, οὗ τὸ ὄνομα ἐγένετο τόσῳ γνωστὸν καὶ ἐπίζηλον ἀνὰ τὸ πανελλήνιον.

* *
*

Ἐξηκοντούτης ἤδη τὴν ἡλικίαν. Κατάγεται ἐκ Δημητσάνης τῆς ἰδιαιτέρας πατρίδος τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Γρηγορίου. Ἐμεινεν ὄρφανὸς ἐν ἡλικίᾳ 15 ἐτῶν. Ὁ πατὴρ του Πολυχρόνιος Καράκαλος, ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων διδασκάλων τῆς Σχολῆς Δημητσάνης, ἀποθανὼν κατέλιπε πολυμελῆ οἰκογένειαν, ἧς ὁ πρεσβύτερος ἦν ὁ Εὐθύμιος. Διεθλὼν τὰ ἐγκύκλια μαθήματα ἐν τῷ Γυμνασίῳ Τριπόλεως, ἐξηκολούθησε τὰς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ σπουδὰς του ἐν μόχθοις καὶ στερήσεσιν, ἀποζῶν δι' ἰδιαιτέρων παραδόσεων καὶ ὡς ὑπάλληλος τηλεγραφικός. Τῷ 1870 διωρίσθη ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Πρωτοδικείου Σύρου, εἶτα πρωτοδίκης πολυλαχοῦ τοῦ Κράτους. Προαχθεὶς τῷ 1882 εἰς πρόεδρον Πρωτοδικῶν ἐν Καλάμαις ἤξιώθη τοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος διὰ τὸν ἔκτακτον ζῆλον, μεθ' οὗ κατέστησεν ἐνήμερον τὸ αὐτόθι Δικαστήριον ἐν βραχεῖ χρόνῳ. Τῷ δὲ 1886 προήχθη εἰς Ἐφέτην ἐν Πά-

τραις λαβών και τὸν χρυσοῦν σταυρόν. Ὡς τηλεγραφητῆς συνέγραψε και ἐξέδωκε πραγματείαν : Περὶ τῆς ἀρχῆς και προόδου τῆς τηλεγραφίας, ὡς ἐφέτης δέ : Περὶ τοῦ θεσμοῦ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως ὑπὸ ἱστορικῆν, φιλοσοφικῆν, και νομικῆν ἔποψιν.

* *
*

Τῷ 1892 ἐκλεχθεὶς πρόεδρος τοῦ ἐν Πάτραις Λαϊκοῦ Συνέσμου « Ἁγιος Κωνσταντῖνος », τοῦ ἀρχαιότερου τῶν ἐν Ἑλλάδι σωματείων, συνέστησε Λαϊκὸν Ταμιευτήριον και Ἐπιμελητήριον διαδόσεως τῶν ἐγχωρίων προϊόντων και ἰδίᾳ τοῦ σταφιδοκάρπου. Ὅτε δὲ πρὸ διετίας ἡ Γαλλία διὰ τῆς ἐπιβολῆς βαρυτάτου εἰσαγωγικοῦ δασμοῦ ἀπέκλεισεν ἀπὸ τὰς ἀγοράς τῆς τὴν κορινθιακὴν σταφίδα, ἡ δὲ Ἑλλάς εὐρέθη, ἔνεκεν και τῆς μεγάλης τότε παραγωγῆς, μὲ περίσσευμα 150.000,000 ἐνετικῶν λιτρῶν, ἀπόγνωσις κατέλαβε πρὸ πάντων τὰς σταφιδοφόρους ἐπαρχίας, πάντες δὲ οἱ κάτοχοι πράγματος ἔσπευδον σιέλλοντες αὐτὸ εἰς Ἀγγλίαν, ἥτις ἦτο ὁ κυριώτερος καταναλωτῆς· ἐντεῦθεν αἱ τιμαὶ ἐξηυτελιζόντο, κρίσις ἐπέκειτο, τὸ δὲ σταφιδικὸν ζήτημα ἀπησχόλει σοβαρῶς τὴν Βουλὴν, τὴν δημοσιογραφίαν και τὰ Ἐμπορικὰ Ἐπιμελητήρια. Ἐνῶ δὲ ὡς μόνον σωστικὸν μέτρον ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν σταφιδοφόρων Ἐπαρχιῶν και Ἡλείας ἡ καταστροφή τοῦ ἐνὸς τρίτου τῆς παραγωγῆς πρὸς περιορισμὸν τῆς ἀθρόας προσφορᾶς και ὑψωσιν τῶν τιμῶν, ἧτοι ἡ λεγομένη παρακράτησις, ὁ Καρακαλος περιήρχετο τὰ σταφιδοφόρα μέρη τῆς Πελοποννήσου και Ἐπτανήτου συλλέγων σταφιδοκαρπὸν και ἐργαζόμενος πρὸς διάδοσιν τοῦ προϊόντος εἰς τέως ἀγνώστους ἀγοράς και ἰδίᾳ εἰς τὴν Ῥωσσίαν. Κατορθώσας διὰ δημοσίων διαλέξεων νὰ συλλέξη τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια, μετέβη μετὰ δύο μελῶν τοῦ Λαϊκοῦ Συνέσμου εἰς Ῥωσσίαν, ἐνθα πωλῶν σταφιδοκαρπὸν εἰς μικρὰ κυτία 5 και 10 καπικίων μὲ φυλλάδιον ἔντυπον Ῥωσσιστὶ περὶ τῶν συστατικῶν και τῆς διαφόρου χρήσεως τῆς κορινθιακῆς σταφίδος, διήγειρε συνάμα τὸ ἐνδιαφέρον τῶν αὐτόθι Ἑλλήνων ἀπὸ τῆς Κριμαίας μέχρι τῆς Ἀζοφικῆς, και ἀπὸ τῆς Ἀζοφικῆς μέχρι τῶν Καυκασίων και τῶν ὀχθῶν τοῦ Βόλγα, εἰς τὴν πανηγυριν τοῦ Νιζνινεβογορόδ, εἰς Μόσχαν, Πετρούπολιν, Βεσσαραβίαν, Ὁδησσόν, πανταχοῦ περιφερόμενος ἐπὶ ἐν ἔτος ἐνεργῶν, ἀγορεύων, παρακινῶν, πείθων και διεγείρων τὴν προσοχὴν, τὸ ἐνδιαφέρον. τὴν πίστιν πρὸς τὸ ἑλληνικὸν προϊόν. Ὁ Ἑλληνικὸς τύπος πα-

ρηκολούθει τὴν περιπετειώδη ταύτην ἐργασίαν τοῦ Καρακάλου, ἐπίσης δὲ καὶ ὁ Ῥωσσικὸς δὲν ἔμεινεν ἀδιάφορος. Αἱ ἐφημερίδες τῆς Ὀδησσοῦ, ἀναγράφουσαι τὰς διαλέξεις του περὶ Κορινθιακῆς σταφίδος ἐν Ὀδησσῶ, Ταϊγανίῳ, Μόσχᾳ, Νοβοροσίσκη καὶ ἀλλαχοῦ ἐδημοσίευσαν συγχρόνως καὶ τὴν εἰκόνα του ἐν Ῥωσσικῇ περιβολῇ.

Παρασταθεὶς εἰς τὴν Ἑκθεσιν Ὀπωρῶν τῆς Πετροπόλεως τοῦ 1894, ἔλαβε μέρος εἰς τὸ συναφές αὐτῇ συνέδριον, προεδρευόμενον ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Γαγάριν, ἐν ᾧ ὑπεστήριξεν εὐγλώττως ὅτι τὸ μόνον μέσον τῆς βελτιώσεως τῶν ἐν Ῥωσσίᾳ οἴνων εἶνε ἡ ἀνάμιξις τῶν ἐγχωρίων σταφυλῶν μετὰ Κορινθιακῆς σταφίδος κατὰ τὴν ζύμωσιν. Ἡ ἐνδελεχῆς, ἡ ἀκούραστος, ἡ ἀπαραδειγματίστος αὕτη ἐργασία ἐπήνεγκε τὸ καταπληκτικὸν ἀληθῶς ἀποτέλεσμα ὅτι, ἐνῶ προηγουμένως ἦτο ἄγνωστος σχεδὸν ἡ Κορινθιακὴ σταφὶς ἐν Ῥωσσίᾳ, εἰσῆχθησαν εἰς αὐτὴν ἐκ τῆς ἐσοδείας τοῦ 1894 ἐξήκοντα πέντε ἑκατομμύρια, προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου ἐλπίζεται ὅτι ἡ κατανάλωσις ἔσται τοιαύτη ὥστε ἡ Ῥωσσίᾳ νὰ καταστῇ ὁ κυριώτερος παράγων τῆς καταναλώσεως.

* *

*

Τὰς μεγάλας ταύτας ἐκδουλεύσεις τοῦ Εὐθυμίου Καρακάλου ἀναγνωρίζουσα καὶ ἀμείβουσα ἡ Ἐπαρχία Πατρῶν ἀνέδειξε κατὰ τὰς τελευταίας βουλευτικὰς ἐκλογὰς ἀντιπρόσωπόν της, καὶ τοὶ ἀπόντα. Μόνη δ' ἡ ἐκλογὴ αὕτη παρουσίασε καὶ τὸ ἔκτακτον φαινόμενον ὅτι εἰς τὰς κάλπας αὐτοῦ εὐρέθησαν περὶ τὰ τριακόσια χρυσᾶ σφαιρίδια. Ἀτυχῶς ἡ ἐκλογὴ του ἠχυρώθη κατ' ἀνάγκην, λόγῳ ὅτι ὁ κ. Καρακάλος δὲν εἶχε παραιτηθῆ τῆς θέσεως τοῦ Ἐφέτου πρὸ 40 ἡμερῶν, ὡς ἀπῆτει ὁ νόμος. Ἄλλ' ὁ κ. Καρακάλος, ἐν Ῥωσσίᾳ ἔτι διαμένων, οὐδ' ἐγνώριζε καὶν ὅτι ἡ Ἐπαρχία αὐθόρμητος τὸν ὑπέδειξεν ὡς ἐκλεκτόν της.

Κατὰ τὴν ἐν Ὀδησσῶ διαμονὴν του ὁ δήμαρχος τῆς μεγαλοπόλεως ἐκείνης, ὁ τιμῶν τὴν Ἑλλάδα Γρηγόριος Μαρασλῆς (*), οὗ τὰ ἔργα ὡς δημάρχου ἐπὶ δεκαεξετίαν διεγείρουν τὸν θαυμασμὸν τῶν ξένων, μαρτυροῦντα τὴν ἔκτακτον δραστηριότητα καὶ γενναϊοδωρίαν αὐτοῦ, παρέδωκεν αὐτῷ τὸν ἐκ μαρμάρου εἰς φυσικὸν μέγεθος ἀνδριάντα τοῦ πατριάρχου Γρηγορίου ὡς δῶρον πρὸς τὴν

* ΣΗΜ. Περὶ τοῦ εὐκλεοῦς καὶ ἐπιζήλου τούτου τέκνου τῆς Ἑλλάδος, τοῦ μεγάλωφρονος Γρηγορίου Μαρασλῆ, ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ τοῦ 1893 ἐπιτυχεστάτη εἰκὼν καὶ σύντομος βιογραφία, ἐξεικονίζουσα ἐν ὀλίγοις τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα καὶ τὰ λαμπρὰ ἔργα τοῦ ἐριτίμου ἀνδρός.

ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα Δημητσάναν, μετὰ τῆς κάτωθι ἐπιστολῆς : « Ἐλλογιμώτατε Κύριε, — Συμφώνως μὲ ὅσα
 » εἶχον τὴν τιμὴν νὰ ἐκφράσω πρὸς ὑμᾶς διὰ ζώσης, προάγομαι
 » σήμερον νὰ ποιήσω γνωστὸν τῇ ὑμετέρᾳ ἐλλογιμότητι ὅτι, ἐκ-
 » πληρῶν ἱερὸν πόθον καὶ πατριωτικὸν καθῆκον, προσφέρω εἰς
 » τὸν δῆμον Δημητσάνης τὸ ἄγαλμα τοῦ πρώτου ἐθνομάρτυρος
 » Γρηγορίου τοῦ Ε'. — Γνωρίζων τὰ εὐγενῆ καὶ πατριωτικὰ αἰ-
 » σθήματα, πρὸς δὲ καὶ τὰς ἀγαθὰς ὑμῶν διαθέσεις, παρακαλῶ
 » ὅπως εὐαρεστούμενοι ἀναλάβητε τὴν φροντίδα τῆς ἀσφαλοῦς με-
 » ταφορᾶς τοῦ ἀγάλματος ὅπου δεῖ. — Ἐπὶ τούτοις εὐχαριστῶν
 » ὑμᾶς ἐκ προοιμίων διατελῶ μετ' ἐξόχου ὑπολήψεως καὶ ἄκρας
 » τιμῆς, ταπεινότατος δοῦλος Σας Γρηγόριος Μαρσλῆς.
 » — Ἐν Ὁδησσῷ τὴν 18 Φεβρουαρίου 1895, τῷ ἐλλογιμωτάτῳ
 » Κυρίῳ Εὐθυμίῳ Καρακάλῳ. »

* *
 *

Ἴδου ἐν ὀλίγοις ὁ Εὐθύμιος Καρακάλας. Εὐτυχῆς ἡ πατρίς
 ἔχουσα νὰ ἐπιδείξῃ τοιαῦτα ἀφωσιωμένα καὶ ἀκραϊνῆ τέχνα ὑπὲρ
 τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς προόδου τῆς !

Γ Ν Ω Μ Ι Κ Α

Ὁ μικρόψυχος τρέμει ἐνώπιον τῆς κοινῆς γνώμης· ὁ ἄφρων τὴν περι-
 φρονεῖ· ὁ ἐπιτήδειος τὴν διευθύνει.

Ἡ κολακεία εἶνε ἐπίθεσις· ὁ κολακεύων, ἐξάπαντος κᾶτι ζητεῖ νὰ σοῦ
 ἀφαιρέσῃ.